

Нѣмамъ ли друго предназначение въ свѣта,
освенъ — да треперя като опъната антена
предъ агонизирания пулсъ на отиващитѣ си отъ мене?

О, този проклетъ, незабравимъ дѣхъ на болничнитѣ коридори,
въ кръвта ми като отрова се разтворилъ.
Този прагъ, тази тежка врата,
презъ която влѣзохме тогава двамина,
а излѣзохъ сама . . .

Този домъ, въ стенания заглѣхналъ,
дето презъ една високосна година,
месець юний, сжбота вечерта, —
на едно бѣло легло издѣхна
последното ми упование въ сждбата,
последната ми вѣра въ щастието на земята.

Толкова пѣти вече преживѣхъ смъртта,
че почвамъ почти да вѣрвамъ въ своето безсмъртие! . .